

KYSY!

Pauli Ruonala

vastaa

Sarjainfon kysymys- ja vastauspalstalle saa lähettää kysymyksiä ja kommentteja. Lähetä viestisi suoraan päätoimittajalle sähköpostitse sarjainfo@kaapeli.fi tai etanapostitse Kivi Larmola, Itälahdenkatu 4, 00210 Helsinki.

Teen ammattikorkeakoulussa loppu-työtä koskien villisika-aiheista ruokailua. Niinpä Asterixin maailma syöminen kiinnostaa kovasti. Löytyisikö mistään Asterix-historiaa varsinkin ruokapuolelta?

Sikafani, Kotka

Sarjainfossa on julkaistu vain yksi laajempi artikkeli Asterix-sarjakuvasta. Numerossa 2/1992 oli Ilkka Nordbergin Uderzo-historiikki. Suomalaisen Asterix-tutkimuksen klassikko on luku Iiro Kajannon teoksessa Antiikista Asterixiin (WSOY 1973). Kummassakaan ei tosin puututa villisikoihin.

Kun Asterix-puisto avattiin Ranskassa kesällä 1989, puistossa oli 34 ravintolaa, joissa yhdessäkään ei tarjottu villisikaa. Se ei nykyisten ranskalaisten mielestä ole mitään herkkuruokaa. Goscinny ja Uderzo harmittelivat eräessä haastattelussa, että kun he lähtevät vieraisille tuttavaperheeseen, emäntä haluaa välttämättä tarjota villisikaa, ja heidän eivät pidä siitä. Nykyranskalaisten mielestä villisian ainoa oikea valmistus-

Roomalaisetkaan eivät siedä villisikaa. Opeleisin orjalaeva -albumissa.

tapa on marinoida sitä pitkään. Toisaalta gallialaiset sianlihalicikkeet ja verimakkarat olivat kuuluisia muinaisessa Roomassakin. Nykyäänkin joissakin Pariisin lihakaupoissa myydään meetvurstia.

Edesmenneessä Uusi Suomi -lehdessä pyöri kymmeniä vuosia PANDA-niminen sarjakuva. Pandalle tyypillistä oli pitkään puhekuplien puuttuminen, teksti oli kuvan alareunassa. Tuollaisena ehkä vähän vanhanaikaisena se puolusti paikkaansa nykyisten "kevyt-sarjakuvien" rinnalla. Teksti oli hyvän-tasoista ja hauskaa, ja sarja pani seuraajansa todella lukemaan, myös lapset. Tällaisen sarjan seuraaminen vaatii pitkäjänteisyyttä enemmän kuin puhekuplien nopea silmäys. Pandassa esiintyi muutamia hyviä persoonallisuksia: Salapoliisi Pat Simpleton eli Pat O'Nozzle, hajamielinen professori Kalkyyli sekä Hokkuspokkus, hienostunut latinistiretku. Panda itse oli lapsekkaan hyväntahtoinen ja taisi kotonaan olla vähän palvelijansa Jeremiaksen tossun alla.

1980-luvun alussa Panda muuttui tyystin. Sarjaan ilmestyi puhekuplat ja Hokkuspokkus häipyi siitä kokonaan. Tilalle tuli rahvaanomainen Morkki, joka ryökäle ei osaa edes latinaa. Sarja oli lapsille ehkä helpollisempi, mutta samalla se menetti jotakin...

Aamulehdessä alkoi seikkailla samoihin aikoihin Otso ystävineen. Sarja oli hämmästyttävästi vanhan Pandan tyylinen, teksteineen ja hahmoineen. Sitten siihen ilmestyi tyylikäästi ojanvarren lehtikasan alta no-

kosia vedellyt Hokkuspokkus!

Kiinnostaisi kuulla näiden sarjakuvien taustasta, Pandan muuttumisesta ja sarjojen samankaltaisuudesta.

Pat Simpleton, Virrat

Sarjojen tekijä Marten Toonder, Hollannin Walt Disney, syntyi Rotterdamissa 2.5.1912. Hän päätti jo varhain ryhtyä isona sarjakuvapiirtäjäksi, kävi useita kouluja, myös taidekouluja, mutta huonolla menestyksellä. Ainoa mitä hän oppi hyvin, oli englannin kieli. Nyt hän pystyi lukemaan ihailemiaan amerikkalaisia sarjakuvia alkukielellä. Vuonna 1932 Toonder sai myytyä ensimmäiset sarjakuvansa, nimeltään Bram Ibrahim ja Tobias.

Sarjakuvilla ei kuitenkaan tullut toimeen, joten hän kävi päivätöissä kirjapainoalan yrityksessä. Hänen ensimmäinen menestyssarjansa oli Tom Poes vuodelta 1938. Sarjan ensimmäiset jaksot ilmestyivät Argentiinassa ja Tšekkoslovakiassa. Sodan aikana hollantilaiset lehdet eivät enää saaneet Amerikasta sarjakuvia. Päivälehti De Telegraaf tiputti Mikki Hiiren pois sivuiltaan, tilalle tuli Tom Poes toukokuussa 1941.

Sarja oli suurmenestys. Toonder perusti 1942 Joop Geesinkin kanssa studion, jossa oli tarkoitus luoda nukke-elokuvia, animaatioelokuvia, sarjakuvia, postikortteja, pelejä yms. Studion ensimmäiset työntekijät olivat Toonderin vaimo Phiny Dick, veli Jan Gerhard Tooner, Piet Gartenaar ja Wim Lensen. Joop Geesink lähti kuitenkin pian omille teilleen nukke-elokuviansa kanssa. Toonder loi useita sarjakuvia, joista tunnetuimpia ovat Panda (alkoi 1946), Kappie (1946-1972) ja Koning Hollewijn (alkoi 1954).

Studio palkkasi lisää henkilökuntaa, jota oli enimmillään 59 henkeä. Anton De Zwaan palkattiin hoitamaan sarjojen levitystä ja lopulta perustettiin oma sarjakuvasyndikaatti, Swan Features Syndicate. Alan hakuteoksessa World Encyclopedia of Comics kirjoitetaan vuonna 1976, että 80% hollantilaisista alan ihmisistä on jossain elämänsä vaiheessa ollut töissä Toonderin studiolla. Tunnetuimpia ovat Hans Kresse, Dick Matena, Piet Wijn, Fred Julsing, The Tjong King, Lo Hartog van Banda ja Jan Steeman.

Marten Toonderin ajasta yhä suurempi osa kului johtotehtävissä. 1965 hän jätti studion johdon muille ja muutti asumaan Irlantiin, Greystoneen, missä hän jatkoi Panda-sarjan tekemistä yksinään vuoteen 1986 asti. Pahat kie-

Koko teksti tyhjiä sukun Pandan mielestä. — "Teksassa oleva sormus kromitkin herra Thelie!" hän huusaili. "Se ei ollutkaan Hokkuspokkus. Tämä on joutunut Luntin navelan avulla perheeseen! Mikä on tämä... mutta hän jatkoi vain viittomillaan puhekuplien sijasta." Komentaja näytti häikäilemättömältä. — "Ole sin tuostuut vai ei!" hän huusi jatkosten. "Mä epäilyä tarkoitan sanollaan!" — Hän lausuaan sitä että lään on muuten voinutkaan, muutit miljoonaksi.

Vaiheensa ja seppäsi edessä Hokkuspokkukseen lähdet. Viimeisimä... mihin lähtö... kukaan ei tunneta kukaan. — "Tapahtumat ovat loppu... tämä on kukaan." Hän huusi. "Miksi Pandan piti lausella tekstiä?" Taidan ottaa kukaan palvelukseksi ja lausua tuo pikalle teksti... "Tämäkin sanottuun hän löykäsi kukaan kukaan ja kukaan tulla." — "Ottakaa kaikki kiinni!" kukaan huusuaan. "Alkaa... kukaan kukaan kukaan!"

Vanhaa ja uutta Pandaa vierekkäin.

let kertovat, että hän muutti Irlantiin päästäkseen karkuun liian innokkaita ihailijoitaan.

Sarjoja Panda ja Tom Poes alettiin piirtää 1945-46 kahtena eri versiona: Perinteisenä hollantilaisversiona, jossa teksti kulki kuvien alla, ja "export"-versiona, jossa käytettiin puhekuplia. Lehdet saivat vapaasti valita, kumpaa versiota julkaistaan.

Nykylukijan silmin ensimmäiset tarinat 1950-luvun puoliväliin asti olivat yksinkertaisia "ottakaa rosvoit kiinni" -juttuja. Sitten sarjojen käsikirjoittajaksi tuli rouva van Banda, jonka ansiota paljolti on sarjojen monipuolinen henkilögalleria ja sadunomainen, vähän Tolkien-vaikutteinen tunnelma.

Tom Poes on ilmestynyt Suomessa ainakin nimillä Otso ja ystävät sekä Heikki Hupa ja Tommi Touhu. Sarjoja ei ole ilmestynyt Suomessa albumina. Ruotsissa on ilmestynyt 80-luvun alkupuolella toistakymmentä Tom Puss -koelmaa ja ainakin 4 Panda-kokoelmaa.

Onko Hans Kressen Punanahka-sarjaa julkaistu suomeksi enempää kuin 6 albumia? Onko muita edes alkukielellä? suuri X

Hans Kresse (1921-1992) teki vuosina 1972-1982 yhdeksän albumia apassi-intiaanien elämästä niihin aikoihin, kun ensimmäiset valkoiset uudisasukkaat saapuivat maahan. Albumisarjaa on julkaistu yhteensä 11 eri kielellä. Suomeksi julkaistiin sarjasta 6 osaa vuosina 1975-76.

Äskettäin luin Königin Tappajakondomia Cosmic Comic Cafessa ja sain häikäisevän idean: Teen CD-rompun turkulaisista sarjakuvapiirtäjistä. Nyt tarvitsisin tietoa siitä, ketkä piirtäjät ovat täältä päin kotoisin?

Lauri Merisaari, Turku

Se on tehty jo. Ei tosin CD-romppuina vaan ihan perinteisenä albumina. Turun Sarjakuvakerho r.y. julkaisi 1990 albumin Pehmeä pyramidi. Turun sarjakuvantologia, toimittajat Sani Liljenbäck ja Reijo Rouvinen. Turkulaisiksi on siinä laskettu paitsi Turussa syntyneet myös siellä työskennelleet tekijät, jotka ovat Olavi Vikainen, Pentti Viherluoto, Keijo Ahlqvist (nykyinen kemiläinen), Boris Hurta, Mauri Kunnas (nykyinen cspoolainen), Olli Kurppa, Kaarina Löfgren, Jouko Pukkila, Kari Puumalainen, Hannu Pyykkönen, Petteri Silenius, Jussi "Juba" Tuomola ja Samuli Vaittinen. Tämän jälkeen ovat aloittaneet Ilkka Heilä ja Sami Toivonen.

Meillä on hukassa 80-luvulla ainakin joissakin sanomalehdissä julkaistujen sarjakuvahahmojen tiedot. Kysymys on tuosta rakkausaiheisesta työstä ja pojasta (yksi kuva per aforismi). Kaikissa luki: Love is, Rakkautta on... ja sitten joku lause. Kuka oli tekijä, julkaistaanko sitä enää missään? Mistä voisi löytää näitä julkaisuja?

Rakkautta on...mennä naimisiin ensi kesänä! Pohjois-Karjala

Sarjan Rakkautta on... tekijä oli Kim Casali. Hän lähti Uudesta Seelannista Yhdysvaltoihin, Kaliforniaan, noin 1970 ja tapasi siellä italialaissyntyisen miehensä Roberto Casalin. Nuortaparia yhdisti mm. se, että molemmat tekivät töitä Kaliforniassa ilman ulkomaalaisilta vaadittavaa työlupaa. Rakkautta on -sarja sai alkunsa pienistä muistilappuista, joita Kim kirjoitti miehelleen. Kim Casali kuoli 15.6.1997 kotonaan Englannissa 55 vuoden ikäisenä. Tietävästi yksi hänen pojistaan jatkaa sarjan tekemistä. Sarja ilmestyi pitkään Me Naiset -lehdessä. Fennica-tietokannan mukaan sarjaa ei ole ilmestynyt albumina Suomessa. On mahdollista, että sarjaa on julkaistu suomeksi aforismikokelmien kaltaisina pikku kirjoina, joissa tekijän nimeä ei ole mainittu.

Olen jo pidemmän aikaa yrittänyt metsästä Walt Disneyn sarjakuvia, joissa seikkailee Isä-hinaaja ja Pikku Purtilo. 70-luvun Aku Ankassa olen muistaakseni yhden nähnyt... Omistan itse samannäköisen "amerikkalaismallisen" hinaajan ja olisin erittäin kiitollinen pienistäkin vinkeistä, esim. missä ja koska sarjaa on ilmestynyt, myydäänkö niitä enää missään jne. Kiitos avusta jo etukäteen !!

Laura, Helsinki

Pikku Purtilon henkinen isä on entinen Disney-animaattori Hardie Gramatky (synt. 1907). Hän erosi Disney-studioilta ja muutti New Yorkiin. Asuntonsa ikkunasta hän katseli hinaajia East Riverillä ja kirjoitti lastenkirjan Little Toot, joka julkaistiin 1939. Kirjan pohjalta Disney-studio teki samannimisen lyhytpiirretyn, josta tuli osa episodielokuvaan Melody Time. Ensi-ilta oli 1948. Musiikin sävelsi Allie Wrubel ja taustalla lauloivat Amerikan Metro-tytöt, The Andrews Sisters. Pikku Purtilo on esiintynyt ainakin kahdessa sarjakuvassa, jotka on julkaistu Aku Ankka-lehdissä 31/1969 ja 6/1970. Pikku Purtilo on siinä mielessä poikkeava Disney-hahmo, että Disney-studio omisti sen julkaisu-oikeudet vain rajoitetun ajan, eikä studio voi siis enää käyttää hahmoa uusissa elo- tai sarjakuvissa. Tällaisia hahmoja on yhteensä kaksi, toinen on sirkuskarhu Ponu.

Hardie Gramatky teki kirjan jatko-osia vielä 1970-luvulla. Muistaakseni Iso-Britanniassa tehtiin 10 vuotta sitten Pikku Purtilosta nukke-elokuvia, joita nähtiin Suomen televisiossakin. Fenni-

ca-tietokannan mukaan Gramatky kirjjoja ei ole suomennettu. On mahdollista, että joku kirjoista olisi julkaistu esim. Tammen kultaisissa kirjoissa tekijän nimeä mainitsematta. Englanninkielisestä versiosta on otettu jatkuvasti uusia painoksia ja sitä on saatavana esim. nettikirjakauppojen kautta.

Olisiko tietoa kollaasisarjakuvista? Joitain nimiä ja mistä niitä voisi löytää. Kollaasisarjakuvien historia kiinnostaisi kovasti. Mieleissäni on lähinnä 1920-luvun saksalaiset ekspressionistit, jotka yhdistelivät valokuvia, piirrosta ja grafiikkaa leikkaa-liimaa menetelmällä. En etsi kuvasarjoja vaan nimenomaan narratiivisuutta kollaaseissa. Ainoa löytämäni sarjakuva on Sandman jonka kansissa on jotain kollaasinomaisuutta.

Nissi Kalsu, Helsinki

Saksalainen Max Ernst (1891-1976), dadaisti ja surrealismin huomattavimpia edustajia, teki useita grafiikkatöiden sarjoja, joissa kuvat on tarkoitettu katseltaviksi peräkkäin. Samanlaisia töitä tekivät myös Lynd Ward ja Frans Masereel. Koska kyse on surrealistisista teoksista, jotka toimivat unen loogikalla, syntyvässä tarinassa ei ole narratiivisuutta eikä sitä voi kutsua sarjakuvaksi. Näin kirjoittaa Scott McCloud kirjassaan Sarjakuva - näkymätön taide (Good Fellows 1994).

Mielivaltaisuus, tietoisuuden ja piilotaustan vuorovaikutus, on keskeistä taideoksen synnyssä. Mainittujen tekijöiden työt voidaan sijoittaa joko perinteisen kuvataiteen tai epätaieteen puolelle.

Kollaasin tekniikkaa käytetään toisinaan sarjakuvissa, esim. fotonovelleissa, joista Nalle Virolainen kirjoitti Sarjainfossa 4/1998. Ruotsalainen Rolf Gohs teki Mystiska 2:an -sarjakuvaan taustoja esim. ottamalla valokuvan talosta ja poistamalla kuvasta harmaasävyt teknisin keinoin. Lopputulos ei olekaan kollaasi vaan perinteinen sarjakuva.

Luonnehtisitko vähän Corto Maltese-sarjakuvaa, jotta voisin arvioida, sopiiko Tango-albumi syntymäpäivälahjaksi ko. tanssista kiinnostuneelle, mutta vain valikoiden sarjakuvista kiinnostuneelle. Onko tämä sarjis siis riensautta vai totista meininkiä - vai sekä että?

Neuvosta kiitollinen, Espoo

Paroni von Ungern-Stenberg Corto Maltese Siperiassa -albumista.

Kaikki Corto Maltese -sarjakuvat ovat totista meininkiä ja erittäin sopivia kaikille, jotka eivät yleensä välitä (tai ymmärrä) lukea sarjakuvia. Tango on värillinen uusintapainos Suomessa vuonna 1990 julkaistusta albumista Corto Maltese Argentiinassa. Albumissa ei tanssita tangoa, mutta mukana tulevaa tango-CD:tä on hyvä kuunnella lukemisen aikana.

Missä Juha alias Jii Roikonen asuu?

Jasso & Häntä -fani, Vantaa

Kotonaan Lahdessa.

Minkä niminen on sarjakuvassa Asterix Senilixin vaimon nimi?

Minä

Semiootikon vastaus kysymykseen olisi "naisen nimi", koska Senilixin vaimo on nainen. Asterixia tuntemattomille kerrottakoon, että Senilix on Asterixin kylässä asuva vanha äijänkappyrä, jolla on nuori, vähän Brigitte Bardot'n näköinen vaimo. Suomennetuissa albumeissa ei Senilixin vaimolla ole omaa nimeä, vaan hän on vain "rouva Senilix".

Jii Roikonen ja luomuksensa.

Kertoisitko minulle, mistä olisi mahdollista tilata Blueberry-sarjasta Angelface-albumi englanninkielisenä?

TM, Helsinki

Jean "Moebius" Giraudin Blueberry-sarjaa julkaisi amerikkalainen Marvel Comics noin 10 vuotta sitten. Sarjan painos on kustantajalta loppuunmyyty, mutta sitä voi löytyä nettikaupoista. Marvelin Epic-nimikkeellä 1990 julkaistava 96-sivuinen kirja Blueberry 3: Angel Face sisältää Angelface-tarinan loppuosan ja Broken Nose -tarinan alkuosan. Nettisivulla <http://www.starwatcher.org/moebiusmart.html>

ilmoitetaan, että kirjaa on saatavana heiltä "rajoitetusti". Toinen nettikauppa josta kirjaa voi löytää, on kanadalainen www.comixfactory.com/comix_homepage.htm Moebius-fanien kannattaa tutustua samalla Starwatcher.org-nettisivuihin.

Kun on vihdoinkin saanut strippityylisen sarjan "kehityksen" valmiiksi, miten olisi syytä tehdä ensimmäinen strippi, ja miten tuoda hahmot tutuiksi lukijoille?

Veekamo, Pori

Tarinan aloittaminen on ongelma kirjailijoillekin. Jos lähestyt ongelmaa akateemisesti, voisit tutustua Umberto Econ artikkeliin "Steve Canyon semioottisessa syynissä" (Sarjainfo 1/1996). Siinä esitellään ruudun tarkkuudella erään sarjakuvaklassikon alkujaksot. Tämä on vain yksi mahdollinen tapa aloittaa strippisarja. Toinen tapa voisi olla vanhan dekkarikirjailijan ohjetta soveltaen: "Jos kirjan juoni juuttuu paikalleen, on paras panna joku ryntäämään sisään ase kädessä ja jatkaa kirjoittamista siitä." (Ja kuten ainakin Konstantin Stanislavski, mutta muistaakseni myös Bertold Brecht ja Dario Fo ovat ase kädessä näyttämälle ryntäämisen problematiikkaa analysoidessaan todenneet

Leo Tolstoita mukaillen: "Kun näyttämölle tuodaan ase, sillä pitää myös ampua!". Perinteisin ratkaisu saattaisi olla Aristoteleen Runousopissaan esilletuoma haava. Aristoteleen mukaan tarinalla on alku, keskikohta ja loppu. Alussa selvitetään mitä on tapahtunut aikaisemmin, keitä henkilöt ovat ja mitkä ovat heidän päämääränsä (toiminnan suunta). Keskikohdassa alussa esitellyt teemoja ja henkilöahmoja kehitellään eteenpäin ja lopussa on tarinan lopetus l. kiihtymä.

Ideana on, että tarina muodostaa eheän kokonaisuuden, jota ennen on voinut olla tapahtumia, mutta jonka jälkeen ei ehdottomasti tule mitään, joka kuuluisi samaan tarinaan. Kivi.) (Eikä muuta kuin hommiin! vt.pt.)

Kiltti Sarjainfon setä, mistä sinä tiedät kaikkiin kysymyksiin niin hyvin vastaukset?

Petra

Ulkomaiden sarjakuvien paras tietolähde on Internet. Tietoa haettaessa pitää ensin tietää tekijän nimi tai mikä on sarjakuvan nimi alkukielellä. Se tieto taas löytyy alan tietokirjoista. Koska netin hakukoneita on useita ja kaikki eivät tunne kaikkia sivuja, kannattaa käyttää apuohjelmaa WebFerret. Se nopeuttaa tiedonhakua käymällä läpi kaikki hakukoneet yhtä aikaa.

Kotimaisten sarjojen tietojen esiin kaivaminen on yleensä työlämpää. Sarjainfon vanhoista numeroista ja seuran lehtileikekokoelmista löytyy paljon tietoja. Leikekokoelma on vain hankala, koska ei ole olemassa minkäänlaisia hakemistoa.

Sinä aikana kun olen ollut seuran hallituksessa (vuodesta 1986 alkaen) olen tavannut paljon alan keskeisiä henkilöitä, joille voin sitten lähettää edelleen sellaisia kysymyksiä, joihin he todennäköisesti osaavat vastata. Kirjeenvaihto käy yleensä sähköpostin välityksellä. Useimmiten saan kysymykseen vastauksenkin, mistä kiitos.

Tervehdys Hollannista! Opiskelen täällä arkkitehtuuria ja viimeisimmän esseeni aiheena on "arkkitehtuuri ja sarjakuvat". Aiheeseen liittyvän aineiston löytäminen on vain hieman hankalaa. Siis jos teillä on jotain tietoa kirjoista, julkaisuista, tekijöistä tai lähde-luetteloista, jotka liittyvät aiheeseeni, olisin hyvin kiitollinen tiedoista.

J.Ijäs, Hollanti

Vaikka arkkitehtuurin ja sarjakuvien tekemisellä on varsin vähän yhteistä, sarjakuvissa arkkitehtuuria käytetään usein tapahtumaympäristön ja tunnelman luomiseen kuten elokuvassa lavasteita. Ranskan arkkitehtiliitto IFA (l'Institut Francais d'Architecture) kokosi 1984 Attention Travaux -näyttelyn arkkitehtuurista sarjakuvissa. Näyttely oli esillä Suomessa Ranskan kulttuurikeskuksessa vuonna 1987 nimellä Sarjakuvat ja arkkitehtuuri. Näyttelyn luottelo on julkaistu ranskankielisenä kirjana, joka löytyy ainakin Ranskan kulttuurikeskuksen kirjastosta. Näyttelystä oli lyhyt selostus Sarjainfossa 55 (2/1987).

Näyttelyn mukaan arkkitehtuuria on hyödynnetty hyvin sarjakuvassa Pikku Nemo ja mm. seuraavien piirtäjien töissä: Alan Saint-Ogan, Edgar P. Jacobs, Hergé, Jacques Tardi, Enki Bilal, Schuiten.

Kuka oli ensimmäinen suomalainen sarjakuvapiirtäjä, ja mikä oli hänen ensimmäinen julkaistu sarjakuvansa?

Comicfanatisti_81, Manamansalo

Ensimmäinen suomalainen sarjakuvakirja oli Professori Itikaisen tutkimusretki vuodelta 1911, tekijänä Ilmari Vainio (nimimerkki IL-O). Ilmari Vainio (1892-1955) kirjoitti myös lastenkirjoja ja näytelmiä.

Ensimmäinen lehtisarjakuvan tekijä oli

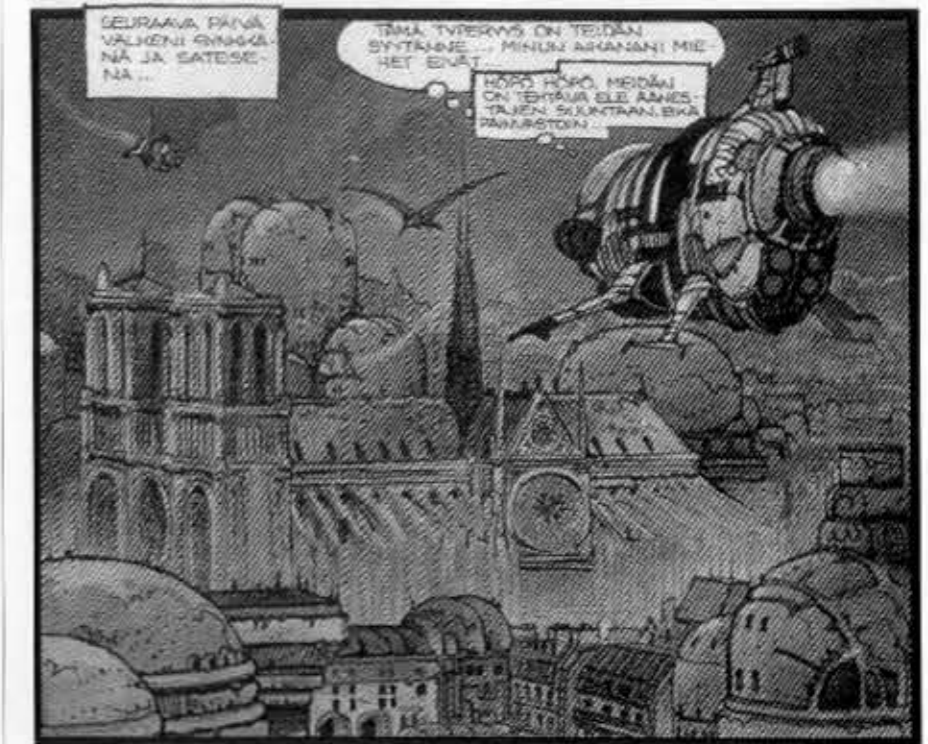
Fogeli alias Ola Fogelberg (1894-1952). Fogelin ensimmäiset sarjakuvat julkaistiin pilalehdissä 1915. Hänet tunnetaan parhaiten Pekka Puupään (1925) luoja-

Mitä Sarjainfo tietää kerran Ilta Sanomissa ilmestyneestä kuukauden kotimaisesta sarjakuvasta Pete ja kumppanit? Haluaisin myös tietää, miten kannattaisi lähestyä Ilta Sanomia siinä toivossa, että saisi oman sarjakuvansa lehteen kuukauden kotimaiseksi sarjakuvaksi.

X

Sarjainfon toimitus ei tunne sarjaa. Jos haluat oman sarjakuvasi lehteen, lähetä 10-20 stripistä kopiot osoitteella Ilta-Sanomien toimitus, Juhani Tolvanen, PL 375, Korkeavuorenkatu 34, 00101 Helsinki. Sähköpostiosoite on juhani.tolvanen@sanoma.fi, josta voit myös kysyä sarjasta enemmän.

KORJAUS: Edellisen Sarjainfon (1/1999) Kysy!-palstalla venäläisten sarjakuvalehtien kuvat olivat vaihtaneet taiteovaiheessa paikkaa. Tom & Jerry -lehden venäläisestä painoksesta oli tarkoitus sanoa, että se on piirretty EU:ssa, käännetty ruotsin kielestä venäjäksi, kustannettu Moskovassa ja painettu Suomessa. ■

Bilalin tunnontarkkaa arkkitehtuurikuvausta.